

הצלצול החשוב

כתב א. אלקסין
צייר פ. סרקיסיאן
1959

הקיץ הגיע והבית התחיל להתרוקן. השכנה, זו שאוהבת לשוחח הרבה בטלפון ומפריעה למרינה לעשות שעורי בית, נסעה לקייטנה. יצאה גם עם בעלה, לבית ההבראה, השכנה שמבשלת כל הזמן, ומתלוננת שמרינה מסתובבת לה בין הרגליים. ובעצמה לא מפסיקה להסתובב בכל הבית. "עכשיו את בעלת הבית היחידה" אמרה אמא "את מרוצה?" אבל מרינה לא הייתה מרוצה בכלל. היא דאגה מאוד. בהתחלה אמא לא הבינה את הסיבה, אבל אחר כך

ניחשה – מרינה מפחדת להישאר לבדה בבית. מילא, ביום זו לא בעיה, אבל בלילה, כשאמא נאלצת לצאת לתורנות בבית החולים, מרינה ממש לא מוצאת את מקומה. או יותר טוב לומר, היא מוצאת את מקומה בבית אחר. היא רצה ללון אצל חברתה טניה.

החברה שלה נשארה אף היא בעיר, ואמורה לצאת למחזור שני של הקייטנה.

אמא הייתה חוזרת מוקדם מאוד מתורנויות הלילה שלה, ומרינה הייתה חוזרת מטניה

מאוחר יותר. ופעם, כשחזרה, ראתה שאמא כבר ישנה ועל השולחן מונח פתק:

אמא הלכה, מרינה התחילה לקרוא ספר, ומדי פעם הסתכלה על הטלפון. היא חשבה שהצלצול החשוב ישמע מהר מאוד, אך הוא לא בא ולא בא. כשבאו הדמדומים מרינה התחילה לדאוג. היא הביטה על הטלפון בעיניים מתחננות, וממש, כאילו ריחם עליה, הוא צלצל. "זו תחנת רכבת?" נשמע קול צרוד.

"נראה כי את פחדנית גדולה ואני ממש מתביישת. הרי את כבר הולכת לכיתה ה'!"

מרינה בעצמה לא ידעה ממה היא בעצם מפחדת. כבר מספר פעמים נשבעה לעצמה שהיא תחזיק מעמד, לא תברח אל טניה, אבל כל פעם ברה.

אבל פעם, כשאמא יצאה לתורנות לילה, אמרה למרינה:

"שימי לב לטלפון, מרינקה. הוא יצלצל מתישהו. וזה צלצול חשוב ביותר..!"
"אני מבינה" אמרה מרינה. לעתים קרובות קבלה אמא צלצל מחולים שונים שבהם היא טיפלה. טלפנו אפילו בלילה. וכל פעם, כשאמא גמרה לשוחח אמרה "תתקשר מתי שיהיה נחוץ. טלפן בכל זמן, בבקשה, אל תהסס!"

"לא!" ענתה מרינה בכעס, וזרקה את השפופרת.

"שיצלצל מהר עוד פעם!" חשבה "הייתי רושמת מה הבעיה ורצה מהר אל טניה!" אבל הטלפון שתק. מלמעלה, ממקום

כלשהו, נשמעו קולות. הם נעשו פעם שקטים מאוד, פעם חזקים יותר. זה נראה למרינה מאוד מסתורי. "מפחיד!" לחשה בפחד לעצמה. היא ניגשה לחלון ובדקה את אדן החלון, ואחר כך הוציאה את ראשה והסתכלה מסביב לחלון.

בחוץ לא ראתה אף אחד. "זה, כנראה הרדיו של השכנים!" ניחשה מרינה. לרגע זה נשמע לה מצחיק, אבל רק לרגע, כי אחר כך כבר לא צחקה. נראה

לה שבפרוזדור מרשרשים עכברים. היא הקשיבה לרעש שבא משם. אך פתאום שמעה צליל מתכתי והבינה שזה הדוור שהכניס משהוא לתיבת דואר.

היא פתחה את התיבה ושם מצאה מכתב אל השכנה הקשקשנית. היא שמה אותו חזרה. השכנה לא אהבה שמסתכלים על מכתביה שבתביה המשותפת.

ואז נראה למרינה שאלה באמת העכברים שמגרדים משהו, אבל נדמה לה שזה לא תחת הרצפה, אלא משום מה למעלה, על התקרה. "אזה שטויות! הרי עכברים חיים תחת הרצפה ולא עולים מעל התקרה" חשבה מרינה. אך זה לא הרגיע אותה והיא הקשיבה טוב יותר לרעשים המוזרים. ואז התחילה לשמוע גם צלילי מוסיקה. "זה ולס' גלי

אז חשבה שוב "ואם הטלפון יצלצל?
הרי לאמא זה חשוב מאוד.. יצלצלו
בוודאי ממישהו חולה. אלך, ואמא לא
תדע כלום. לא, אסור, אסור לי ללכת."
היא סגרה את הדלת, נעלה את כל
מנעולי העזר ושמה גם את השרשרת,
ואחר כך נשכבה על הספה, כיסתה את
עצמה בשמיכת הפלנל והתחילה
להיזכר בכל הספרים וסרטים שבהם
סופר על אנשים אמיצים ועל מעשי
הגבורה שלהם. כך יעצה לה המחנכת
בבית הספר. במצבים קשים נעזרים
בספרות. אך הספרות לא עזרה
למרינה. היא עוד מספר פעמים חשבה
לרוץ לטניה, אבל אז חשבה "והצלצול
החשוב?" ונשארה בבית. וכך גם
נרדמה.
לקראת בוקר חלמה. היא עומדת בחדר
המדרגות, הדלת נעולה ובדירה ריקה

הדנובה" הכירה מרינה, וזה היה כאילו
שמעה קולו של מכר ותיק. "אלא
השכנים שרוקדים ורועשים בנעליהם"
נרגעה.
אך לא נרגעה לזמן רב. כל חריקת
רצפה גרמה לה לרעוד ולהקשיב.
"לא, כך לא אוכל להמשיך" חשבה
מרינה "אלך לטניה."
היא פתחה כבר את דלת הכניסה, אבל

שמעה את קולה של אמא.
"מרינקה, את בבית? לא הלכת
לטניה?"

"לא, אמא. לא הלכתי."
"אם כך, כל החברים שלי כאן, כל
הרופאים, מבקשים להגיד לך כי את
גיבורה, גיבורה של ממש!"
"אבל אמא, הצלצול החשוב לא היה.

אני חיכיתי כל
הזמן והטלפון לא
צלצל ולא צלצל.."
"איך זה לא
צלצל?" צחקה
אמא "הרי זהו
הצלצול החשוב!"

מצלצל הטלפון. מרינה יודעת שזה
הצלצול החשוב בשביל אמא שלה, אך
היא לא יכולה להיכנס לדירה. ובכלל
לא יכולה לזוז ממקומה, כפי שקורה
לעתים בחלום.

מרינה פתחה את עיניה. בחדר היה
כבר אור השמש והטלפון באמת צלצל.
היא הורידה את השמיכה, ניגשה
והרימה לאוזן את השפופרת. ואז